

[Chr. J. Hansen.]

Indtryk, at den højtærede Minister ikke ønsker at tage disse Forslag op til nærmere Undersøgelse eller Drøftelse.

I Forbindelse med det foreliggende Forslag har Spørgsmaalet om Hanstholm Havn og dens fremtidige Skæbne ogsaa været rejst. Jeg forstaaer fuldt ud Fiskernes Interesse for denne Havn og for, at denne Sag ligeledes tages op til Undersøgelse og nærmere Drøftelse. Ogsaa paa disse Egne lever der en Befolkning, som ved farefuldt Arbejde henter betydelige Værdier ind fra Havet, og derfor har ganske naturligt Havneforholdene ved Hanstholm den største Interesse for denne Befolkning. Jeg for mit Vedkommende vil anbefale, at Spørgsmaalet om Hanstholm Havn, samtidig med at man nu snarest gørligt søger gennemført en Ordning, der sikrer Forholdene ved Thyborøn og Indsejlingen til Limfjorden, tages op til en grundig Undersøgelse.

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg gerne det foreliggende Lovforslag til en velvillig og hurtig Behandling her i Tinget, og jeg vil samtidig udtale Haabet om, at den Afgørelse, der træffes, maa blive den rette, og at Fremtiden vil vise, at den bliver til Gavn for Thyborøn, for Limfjordsbyerne og de dertil knyttede Fiskeri-, Landbrugs- og Erhvervsinteresser.

Bækgaard: Forholdene ved Thyborøn er ikke for Rigsdagen noget nyt Spørgsmaal; Problemer og Spørgsmaal i denne Forbindelse har mange Gange tidligere beskæftiget Lovgivningsmagten. Den historiske Udvikling gennem Tiderne, som saa grundigt er belyst, bl. a. i Bemærkningerne til Lovforslaget og navnlig i den højtærede Ministers Fremsettelsestale i Folketinget — og nu ogsaa her i Dag — samt i de Kommissionsbetænkninger, som foreligger fra tidligere Tid, skal jeg ikke opholde mig videre ved; kun enkelte Ting angaaende den Side af Sagen vil jeg pege paa.

Det, man først beskæftigede sig med, var Kystsikring, idet der gennem lang Tid var sket Bortskæring af Kysten, saa den rykkedes længere og længere tilbage. Naturkræfterne i Vesterhavet og ved dets Kyster har jo vist sig at være ualmindelig stærke, og Virkningerne har vist sig paa mange Maader. Omkring Midten af forrige Aarhundrede begyndte man at opføre Diger til Beskyttelse af Landet indenfor, hvilket selvfølgelig ogsaa havde sin Værdi, uden at det kunde siges at være nogen effektiv Kystsikring. Senere gik man saa efter mange Overvejelser til at bygge de saakaldte

Høfder — smaa Anlæg vinkelret paa Kysten. Høfderne har sikkert gjort stor Gavn, selv om de ikke fuldstændig har kunnet forhindre Bortskæring fra Kysterne.

Dernæst kom saa i dette Aarhundrede Havnebygningen i Thyborøn, som er foretaget i flere Tempi. Denne Havn har vist sig at have meget stor Betydning, navnlig for Fiskeriet. Den er blevet Basis for en stor søgaaende Fiskerflaade, som efterhaanden har samlet sig her, hvorved den tidligere meget almindelig brugte Landing og Udgang fra aaben Strand delvis er gaaet af Brug. Virkningerne er altsaa blevet en voksende By ved Thyborøn. Men ikke alene for Byen og dens stadig voksende Fiskerflaade har Havnen haft Betydning; den har ogsaa i langt videre Kredse haft Betydning som Nødhavn.

Det, vi nu staar over for og har staaet over for i en Aarrække, er Sikringen af de Goder, som Havnen har bragt, og Forebyggelsen af de Ødelæggelser, som Vesterhavet stadig kan afstedkomme. Over for dette er der, som vi ved, forskellige Interesser, der gør sig gældende.

Først og fremmest har Thyborøn By og Fiskerne som Helhed Interesser, men Interesserne strækker sig ogsaa længere ind i Landet, især langs Limfjordens Bredder, baade for Landbruget og de Byer, som er beliggende dør. For Byernes Vedkommende falder de vel nogenlunde sammen med Thyborøns, da Kanalen ogsaa for disse Byers Vedkommende er blevet en Udfaldsport mod Vest — altsaa Bevarelse og Sikring af en god Gennemsejling er det, man ønsker.

For Landbruget er det noget andet, der kommer i Forgrunden. Der ligger langs Limfjorden store flade Arealer, som dels stadig er under Vand, dels oversvømmes, naar Limfjordens Vande stiger over en naturlig Vandstand. Og efterhaanden som Kanalens Vandprofil har udvidet sig og er blevet større, er disse Oversvømmelsers Hyppighed og Ødelæggelse blevet større. Man har derfor fra den Side spejdet efter Mulighed for ved en Løsning af Problemerne ved Thyborøn ogsaa at opnaa en Forbedring af disse Forhold langs Limfjorden.

Igennem lang Tid syntes det, som om det var umuligt at finde en Ordning, som kunde imødekomme Interesserne paa begge de nævnte Sider. De Aar, vi har oplevet under Besættelsen, har paa mange Maader lammet eller hemmet vor Handlekraft og vort Initiativ, men nu trænger Spørgsmaalet om en Ordning sig stærkere og